

Καλημέρα σας

Βρίσκομαι εδώ κοντά σας εκπροσωπώντας την Κίνηση για την Εθνική Άμυνα που συγκροτείται από απόστρατους αξιωματικούς των Ενόπλων Δυνάμεων και γεννήθηκε τον Ιούνιο του 2000. Η Κίνησή μας έχει σαν επιδίωξη μεταξύ άλλων την εθνική ανεξαρτησία και την ειρήνη. Αυτό το τελευταίο είναι που μας οδηγεί στο ίδιο μετερίζι με την ΕΕΔΥΕ.

Ευχαριστούμε την Επιτροπή ειρήνης και την ΕΕΔΥΕ για την πρόσκληση.

Ελληνοτουρκικά

Ο ρόλος των ΗΠΑ του ΝΑΤΟ και της ΕΕ, ως συμμάχων και εταίρων της χώρας, ιστορικά είναι γνωστός στον ελληνικό λαό, τόσο σε σχέση με την δικτατορία όσο και με το Κυπριακό αλλά και παλαιότερα! Από το '74 και μετά, υπό την «σκέπη» τους, η Ελλάδα ζει για δεκαετίες στο χείλος της πολεμικής σύρραξης, κυριολεκτικά βιώνει μια «ειρήνη» με το πιστόλι στον κρόταφο. Νομίζω θα συμφωνήσετε επίσης, ότι οι αμφισβητήσεις ελληνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων, οι πτήσεις τουρκικών αεροσκαφών πάνω από ελληνικά νησιά, γενικότερα αυτό που ονομάστηκε «γκριζάρισμα του Αιγαίου», οι συνεχείς παραβιάσεις των εθνικών εναέριων και θαλασσίων συνόρων, ... όλα αυτά δεν μπορεί να σημαίνουν «εξασφαλισμένα» σύνορα! Μήπως όμως η ένταξη της Κύπρου στην ΕΕ βοήθησε στη δίκαιη επίλυση του κυπριακού, όπως προσπαθούσαν να μας πείσουν;

Είναι φανερό ότι στην περίπτωση μας, από την πλευρά των μεγάλων συμμάχων της χώρας έχουμε την εφαρμογή του «διαίρει και βασίλευε». Επομένως η στρατηγική επιλογή όλων των ελληνικών κυβερνήσεων και της σημερινής για ενσωμάτωση της Ελλάδας σε ΝΑΤΟ και ΕΕ, ούτε εξασφάλισε ούτε πρόκειται να εξασφαλίσει τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας! Πηγαίνοντας ακόμη λίγο παραπέρα τη σκέψη, σε ένα περιβάλλον συνεχούς έντασης και αλυσιδωτών προκλήσεων – επιθετικότητας, ο κίνδυνος ενός τοπικού πολέμου είναι υπαρκτός! Και αυτά που ακούγονται από την κυβέρνηση περί «σταθερότητας» και «ασφάλειας» είναι με συγχωρείτε φούμαρα ...

Το τελευταίο περιστατικό με τον εμβολισμό του σκάφους του ελληνικού ΛΣ δεν μπορεί παρά να χαρακτηριστεί ως Πολύ σοβαρό !

Του περιστατικού αυτού προηγήθηκαν άλλα. Κατά σειρά είχαμε:

- Συνεχή αποκλεισμό των νησίδων Ίμια από τουρκικά πλοία
- Παραλίγο σύγκρουση τουρκικού σκάφους με ελληνική κανονιοφόρο
- Παρεμβολή τουρκικών πλοίων κατά την κατάθεση στεφάνου στα Ίμια από τον υπουργό Άμυνας.
- απαγόρευση από τουρκικά πολεμικά πλοία της κίνησης του ιταλικού γεωτρύπανου στην Κυπριακή ΑΟΖ.

Σημειώστε ότι το ελληνικό πλοίο που εμβολίστηκε συμμετείχε σε επιχείρηση που χρηματοδοτείται από την ΕΕ και την Ευρωπαϊκή Συνοριοφυλακή και Ακτοφυλακή, όπως και η κατασκευή του ίδιου. Την ίδια στιγμή βέβαια που, όπως όλοι ξέρουμε, στο Αιγαίο επιχειρεί και ΝΑΤΟϊκός στόλος.

Η Τουρκία συνολικά αμφισβητεί την ελληνική κυριαρχία σε 18 συνολικά νησίδες και βραχονησίδες όσες δεν αναφέρονται ονομαστικά στις συνθήκες («γκρίζες ζώνες»). Ο αριθμός των αμφισβητούμενων νησίδων έχει φθάσει από παλαιότερα σε 152. Η αμφισβήτηση για πρώτη φορά εκδηλώθηκε το 1995 πριν τα Ίμια και αφορούσε την Γαύδο και μάλιστα σε πλαίσια νατοϊκά.

Μετά τα Ίμια με παρέμβαση αμερικανική συμφωνήθηκε: «ούτε στρατός, ούτε πλοία, ούτε σημαίες». Ακολούθησε η **συμφωνία της Μαδρίτης**, στο περιθώριο της Συνόδου του ΝΑΤΟ στις 8 Ιούλη του 1997 μεταξύ Ντεμιρέλ - Σημίτη παρουσία της Αμερικανίδας ΥΠΕΞ, Μαντλίν Ολμπράιτ. Η συμφωνία αυτή ουσιαστικά αναγνώρισε «νόμιμα» και «ζωτικά συμφέροντα» της Τουρκίας στο Αιγαίο και έδωσε «αέρα στα πανιά» των τουρκικών διεκδικήσεων και αμφισβητήσεων. Επίσης συμφωνήθηκε «... μη λήψη μονομερώς μέτρων, που θα διαταράξουν τη σταθερότητα στο Αιγαίο». Αυτό σημαίνει ότι το λεγόμενο **casus belli** (αιτία πολέμου) που έχει ψηφιστεί από την τουρκική Βουλή από το 1995, ουσιαστικά **«νομιμοποιήθηκε»** με τη Συμφωνία της Μαδρίτης, αφού σε περίπτωση που η Ελλάδα επιχειρήσει να προχωρήσει στην επέκταση των χωρικών της υδάτων στα 12 μίλια (από τα 6 μίλια που είναι σήμερα), θα πρόκειται για μονομερή ενέργεια της Ελλάδας, που θα έχει σαν απάντηση από μέρους της Τουρκίας την ενεργοποίηση του casus belli.

Η ΕΕ δεν έμεινε αμέτοχη. Τον Δεκέμβρη του 1999 με την απόφαση του **Ελσίνκι**¹ στο πλαίσιο συνόδου της ΕΕ, η ελληνική κυβέρνηση αποδέχθηκε την ύπαρξη «μεθοριακών διαφορών», για επίλυση μέσω συζητήσεων. Όμως όταν δεν διεκδικείς τίποτα, προφανώς δέχεσαι να συζητήσεις, ότι διεκδικεί ο αντίπαλος. Επίσης εφόσον συζητάς, κάπου θα υποχωρήσεις. Ενώ σε όσα δεν υποχωρήσεις, θα υποχρεωθείς να πάς σε διαιτησία. Εκεί όμως οι διαφορές εξετάζονται με βάση πολιτικά κριτήρια και όχι το Διεθνές Δίκαιο. Αυτό ακριβώς επιδιώκει η Τουρκία, αλλά εμάς καθόλου δεν συμφέρει!

Να μη ξεχνάμε ότι γενικότερα η Τουρκία διεκδικεί:

- Περιορισμό του ελληνικού εναέριου χώρου στα 6 από τα 10 μίλια που είναι σήμερα. (η Ελλάδα έχει ορίσει από το 1931 τα 10 ναυτικά μίλια ως εθνικό εναέριο χώρο).
- Διχοτόμηση της υφαλοκρηπίδας του Αιγαίου και μη αποδοχή αυτού

¹ Η αναγνώριση των διεκδικήσεων της Τουρκίας στο Αιγαίο σε βάρος κυριαρχικών δικαιωμάτων της Ελλάδας, έγινε κατά τη Σύνοδο Κορυφής του Ελσίνκι ακόμη (1999) με την απόφαση της ΕΕ για ένταξη της Τουρκίας. Η Ένωση όχι μόνο δε στήριξε τα δικαιώματα της Ελλάδας, αλλά αναγνώρισε την ύπαρξη διεκδικήσεων σε βάρος της παραπέμποντάς τις για λύση ως πρόβλημα των δύο κρατών και μάλιστα μέσω του Δικαστηρίου της Χάγης.

του δικαιώματος για τα ελληνικά νησιά.

- Αμφισβήτηση του δικαιώματος άμυνας και στρατικοποίησης των ελληνικών νησιών του Ανατ. Αιγαίου. Για παράδειγμα πέρυσι κατά τη διάρκεια νατοϊκής άσκησης στο Αιγαίο, η βορειοατλαντική συμμαχία πήρε θέση καθαρά υπέρ της Τουρκίας σε σχέση με την Λήμνο, σβήνοντας την από τον ελληνικό χώρο. Μάλιστα αξιωματούχος της δήλωνε ότι «το ΝΑΤΟ δεν έχει άποψη για εδαφικά ζητήματα μεταξύ των συμμάχων του στην περιοχή του Αιγαίου ή οπουδήποτε αλλού».

- Περιορισμό των ελληνικών δραστηριοτήτων στο FIR (Flight Information Region - Περιοχή Πληροφοριών Πτήσεων) που περιλαμβάνει και το διεθνή εναέριο χώρο, πέρα από τη ζώνη του εθνικού εναέριου χώρου πάνω από ξηρά και θάλασσα. Στο FIR πάνω από τα διεθνή ύδατα δεν ασκείται εθνική κυριαρχία (πλήρης εξουσία), αλλά η χώρα ευθύνης έχει την αρμοδιότητα του ελέγχου των πτήσεων. Τα όρια του FIR Αθηνών έχουν οριστεί από το Διεθνή Οργανισμό Πολιτικής Αεροπορίας (ICAO) ως όλο το Αιγαίο (ελληνικά εθνικά και διεθνή ύδατα) μέχρι τη μέση γραμμή μεταξύ των ανατολικών ακτών των ελληνικών νησιών του Ανατολικού Αιγαίου και των απέναντι τουρκικών παραλίων και συναντάει νοτιοανατολικά το FIR Λευκωσίας. Δηλαδή, το ανατολικό όριο του ελληνικού FIR ξεκινάει από τις εκβολές του Έβρου και φτάνει μέχρι ανατολικά του Καστελόριζου. Προς νότο είναι η μέση γραμμή μεταξύ Κρήτης και αφρικανικών ακτών, ενώ δυτικά είναι η μέση γραμμή με τις απέναντι ιταλικές ακτές και η προέκτασή της.

Η Τουρκία (όπως και οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ) δεν δέχεται να καταθέτουν τα στρατιωτικά της αεροσκάφη σχέδια πτήσης στην Αθήνα για πτήσεις στο διεθνή εναέριο χώρο και αμφισβητεί τα όρια του FIR Αθηνών, διεκδικώντας τη διχοτόμηση του Αιγαίου με μια κάθετη γραμμή από βορρά προς νότο, ο γνωστός 25ος Μεσημβρινός, θέτοντας το διεθνή εναέριο χώρο που περιβάλλει τα ελληνικά νησιά του Ανατολικού Αιγαίου (Σαμοθράκη, Λήμνος, Λέσβος, Χίος, Σάμος, Ικαρία, Δωδεκάνησα) υπό την αρμοδιότητα του FIR Κωνσταντινούπολης.

- Τον 25^ο μεσημβρινό η Τουρκία βάζει σαν σύνορο επίσης για τις επιχειρήσεις – ασκήσεις έρευνας και διάσωσης (SAR)

Φίλες και φίλοι

Είναι γνωστό, ότι το ΝΑΤΟ δεν αναγνωρίζει εθνικά σύνορα στο Αιγαίο, αλλά το θεωρεί ενιαίο επιχειρησιακό χώρο και κάθε φορά νίπτει τας χείρας του, όταν δεν στηρίζει ανοιχτά τις τουρκικές θέσεις, όπως συχνά συμβαίνει. Αυτή ακριβώς η «συμμαχική» στάση είναι που δίνει αέρα στις Τουρκικές διεκδικήσεις. Είναι κι αυτός ένας από τους λόγους, που οι παραβιάσεις και οι τουρκικές προκλήσεις έχουν πολλαπλασιαστεί μετά την έλευση του ΝΑΤΟϊκού στόλου στο Αιγαίο με πρόσχημα το μεταναστευτικό ζήτημα.

Είναι απαραίτητο να σημειώσουμε ότι τις διεκδικήσεις από την πλευρά της γειτονικής χώρας δεν τις προβάλλει βέβαια ο Τουρκικός λαός, αλλά η άρχουσα τάξη της Τουρκίας. Επομένως ο λαός μας, εμείς όλοι, δεν έχουμε να χωρίσουμε τίποτα με τον Τουρκικό λαό.

Θυμίζοντας όλα τα παραπάνω, πιστεύω ότι πρέπει ο καθένας μας να προβληματιστεί για το γεγονός ότι, ενώ η χώρα ανήκει σε δυο μεγάλες συμμαχίες, δεν έχει εξασφαλισμένα σύνορα. Ούτε η ύπαρξη των βάσεων, ούτε οι συμμαχίες της πατρίδας μας, συμβάλλουν στην εξασφάλιση των κυριαρχικών δικαιωμάτων της, όπως μας λένε διαχρονικά οι κυβερνήσεις της. Έτσι μπαίνει το ερώτημα τι τις θέλουμε τέτοιες συμμαχίες;

Φίλες και φίλοι,

Κάποιοι καλοπροαίρετα λένε ότι η συμμαχία με τις ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ, την ΕΕ «παρέχει ασφάλεια» για τη χώρα, απέναντι στην Τουρκία αλλά και γενικότερα.

Από την αρχή να θυμίσουμε, ότι οι συμμαχίες όπως και οι άξονες που σχηματίζονται ανάμεσα σε διάφορες χώρες δεν είναι αθάνατες αλλά αλλάζουν. Για παράδειγμα βλέπουμε τώρα πως συμπεριφέρεται η Τουρκία σε σχέση με τις ΗΠΑ, την Ρωσία και την Γερμανία, αναφορικά με την βάση στο Ίνσιρλίκ, τα αντιαεροπορικά συστήματα των S-400, ενώ προ ετών ξεπήδησε ρωσοτουρκική κρίση εξαιτίας της κατάρριψης του ρωσικού αεροσκάφους στα ΤουρκοΣυριακά σύνορα. Να θυμίσουμε επίσης πόσο λάβρος ήταν ο Ερντογάν κατά του Ισραήλ σε σχέση με το πλοίο βοήθειας προς την Γάζα και πόσο άλλαξε αυτή η στάση στη συνέχεια μέχρι και σήμερα.

Σχετικά με την ασφάλεια, ας μη παραβλέπουμε ότι φιλοξενώντας ξένες βάσεις στόλους, αεροσκάφη, στρατεύματα μετατρέπουμε σε χώρα βατήρα αμερικανονατοϊκών επιδρομών. Έτσι πάντα ελλοχεύει ο κίνδυνος να δεχτούμε επίθεση αντιποίνων από τους αμυνόμενους. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΕΛ όπως είπαμε προσκάλεσε την νατοϊκή αρμάδα στο Αιγαίο για να συμβάλει υποτίθεται στο προσφυγικό. Το Αιγαίο όμως είναι ο διάδρομος που συνδέει τα δυο πολεμικά μέτωπα των ιμπεριαλιστών στη Μεσόγειο και στη Μαύρη Θάλασσα και το ΝΑΤΟ πρέπει να το ελέγχει παρακολουθώντας τους Ρώσους. Έτσι γίνεται αντιληπτό πως ανά πάσα στιγμή η Ελλάδα μπορεί να βρεθεί μπλεγμένη σε ένα πόλεμο ανάμεσά στους ιμπεριαλιστές.

Κάποιοι λένε ότι αν δεν ήταν το ΝΑΤΟ θα είχαμε χειρότερα. Δυστυχώς τα ακόμα χειρότερα έρχονται και εξηγούμαι:

Κατά την πρόσφατη σύνοδο υπουργών άμυνας αποφασίστηκε η συγκρότηση δυο νέων διοικήσεων στη δομή του ΝΑΤΟ μια για γραμμές επικοινωνιών στον Ατλαντικό και μια για ταχεία μετακίνηση στρατευμάτων και εξοπλισμού στην Ευρώπη.

Όλα αυτά θυμίζουν Β' ΠΠ, νηοπομπές στον Ατλαντικό και ενίσχυση πολεμικών μετώπων στην Ευρώπη. Προφανώς στις μέρες μας πρόκειται για μια ακόμη κορυφαία πολεμική προετοιμασία.

Με προηγούμενες αποφάσεις τους έχουν φροντίσει ήδη να εξοπλίσουν με τεράστιες στρατιωτικές δυνάμεις τα σύνορα με την Ρωσία. Τώρα απλά μας ανακοινώνουν ότι έχουν ετοιμάσει και την ενίσχυση των στρατευμάτων πρώτης γραμμής. Και λέω μας ανακοινώνουν, γιατί προφανώς δεν περίμεναν πρώτα την τυπική απόφαση για τις δυο νέες διοικήσεις, για να αρχίσουν να τις υλοποιούν.

Γίνεται φανερό και από το γεγονός αυτό πόσο κοντά βρισκόμαστε στο ξέσπασμα ενός ιμπεριαλιστικού πολέμου. Σε τέτοια επικίνδυνα σχέδια μας μπλέκουν οι κυβερνήσεις και ειδικά η σημερινή που δείχνει μάλιστα ιδιαίτερη προθυμία. Σε τέτοιο πόλεμο εμπλέκουν τη χώρα παραχωρώντας παλιές και νέες βάσεις, στρατηγεία και υποδομές και τόσα άλλα. Ας μη ξεχνάμε και τις 12 αποστολές ελληνικών στρατιωτικών μονάδων και επιτελών εκτός συνόρων.

Σε τέτοιο πόλεμο ετοιμάζονται να στείλουν συναδέλφους μου ε.ε. των ενόπλων δυνάμεων και τα παιδιά μας, τη νεολαία μας να δώσουν το αίμα τους. Δεν πρέπει να το επιτρέψουμε!

Συμπερασματικά λοιπόν από τη μια έχουμε αμφισβήτηση συνόρων και από την άλλη κίνδυνο εμπλοκής σε ιμπεριαλιστικό πόλεμο με τη συμμετοχή σε NATO ΕΕ.

Έτσι δικαιολογείται η θέση της ΕΕΔΥΕ, με την οποία συμφωνεί και η ΚΕΘΑ για:

- αποδέσμευση της χώρας από NATO - ΕΕ
- να κλείσουν οι βάσεις και τα ξένα στρατηγεία
- καμιά συμμετοχή σε ευρωνατοϊκές αποστολές εκτός συνόρων
- να επιστρέψουν όλοι οι στρατιωτικοί από τις αποστολές αυτές

Αν λοιπόν πάμε για ένα ιμπεριαλιστικό πόλεμο για τον οποίο προετοιμάζονται οι λυκοσυμμαχίες, δεν δικαιολογεί κατά ένα μέρος και την βιασύνη τους για να συμπεριλάβουν τα βαλκάνια στις τάξεις τους; ;

Αλλά ας δούμε την Μεγάλη εικόνα μέσα στην οποία εξελίσσονται, όλα όσα μας απασχολούν τόσο τα ελληνοτουρκικά όσο και τα ζητήματα με τα Σκόπια. Και η μεγάλη εικόνα είναι η

**όξυνση των αντιθέσεων και των ανταγωνισμών μεταξύ ΗΠΑ NATO
ΡΩΣΙΑΣ - ΚΙΝΑΣ**

Στο πλαίσιο αυτό έχουμε την νέα Εθνική στρατηγική ΗΠΑ, όπου προσδιορίζονται οι χώρες αυτές ως «στρατηγικοί ανταγωνιστές» και επίσης η Τουρκία δεν συμπεριλαμβάνεται ανάμεσα στους συμμάχους των ΗΠΑ.

Μια ακόμη ψηφίδα στο μεγάλο ψηφιδωτό είναι και ο κίνδυνος νέας οικονομικής – καπιταλιστικής κρίσης με αφετηρία την ΚΙΝΑ, όπως τουλάχιστον αναφέρεται στην Έκθεση ΔΝΤ 2017.

Στα Βαλκάνια είναι αλήθεια ότι υπάρχει μια βιασύνη για ένταξη των δυτικών Βαλκανίων στις ευρωατλαντικές δομές:

1. Προσπαθούν να προλάβουν τα σχέδια και την επιρροή Ρωσίας Κίνας στα Βαλκάνια. Αναλυτικότερα:

Η Κίνα: έχει ήδη συνάψει συμφωνία συνεργασίας με το όνομα «πρωτοβουλία 16+1». Τα Βαλκάνια αποτελούν το δρόμο του μεταξιού προς την Ευρώπη, με την αξιοποίηση του λιμανιού του Πειραιά. Ήδη μεταξύ Σερβίας και Κίνας υπήρξε συμφωνία για την αναβάθμιση του σιδηροδρομικού δικτύου της βαλκανικής χώρας και τη δημιουργία σιδηροδρομικής γραμμής υψηλών ταχυτήτων που θα συνδέει το Βελιγράδι με τη Βουδαπέστη. Η πιθανή μεταφορά κινεζικών εμπορευμάτων απ' τον Πειραιά προς αυτό το δίκτυο θα διέρχεται απ' την ΠΓΔΜ.

Η Ρωσία έχει ήδη σημαντικά ερείσματα στη Σερβία. Έχει την «κοινή αμυντική συνθήκη», συζητά ακόμη και την ένταξη στην Ευρασιατική Οικονομική Ένωση. Σε πρόσφατο πόρισμά της, η Βρετανική Βουλή των Λόρδων διαπιστώνει άνοδο της ρωσικής επιρροής και απροθυμία των πολιτών να ενταχθούν στις ευρωατλαντικές δομές, στα Δυτικά Βαλκάνια. Το πόρισμα επισημαίνει ότι βασικό πρακτορείο ειδήσεων στη Σερβία και το Μαυροβούνιο παραμένει το ρωσικό «Sputnik».

Τα Βαλκάνια έχουν επίσης διπλή σημασία για τον ενεργειακό τομέα της Ρωσίας, αφενός ως προνομιακή αγορά για το ρωσικό φυσικό αέριο και αφετέρου ως βασικός χώρος διέλευσης για τα σχέδια μεταφοράς ρωσικού φυσικού αερίου στην ΕΕ (αρχικά του South Stream και στη συνέχεια του Turkish Stream). Ας μην ξεχνάμε ότι το 2016 η «Gazprom» προμήθευσε το 1/3 της συνολικής κατανάλωσης φυσικού αερίου στην Ευρώπη. Η Ρωσία ελέγχει τον ενεργειακό όμιλο της Σερβίας NIS (51% μετοχών στην «Gazprom»), πετρελαϊκά διυλιστήρια στη Βοσνία - Ερζεγοβίνη και έχει συμφωνήσει να προμηθεύει τον κόμβο διανομής φυσικού αερίου «Balkan» στη Βουλγαρία για τη Ν/Α Ευρώπη.

2. Κατά δεύτερον η βιασύνη για τα Βαλκάνια εξηγείται γιατί αποτελούν το αντιστάθμισμα σε τυχόν αλλαγή της Τ. πολιτικής απέναντι σε ΗΠΑ – NATO (κουρδικό, Ιντσιρλίκ, S - 400, αγωγοί, πυρηνικό εργοστάσιο)

3. Τρίτο είναι η Αυξανόμενη οικονομική σημασία των Βαλκανίων για δίκτυα μεταφορών και ενέργειας των μονοπωλίων της ΕΕ, που αποτυπώνεται στην πρόσφατη σχετική στρατηγική της ΕΕ.
4. Και τέταρτο βιάζονται γιατί Αξιοποιούν την προθυμία της Ελληνικής κυβέρνησης που παίζει τον ρόλο του σημαιοφόρου για τις επιδιώξεις των ιμπεριαλιστών στην περιοχή.

Βαλκάνια ΠΓΔΜ

Επομένως να γιατί ανοίγει σήμερα το θέμα της ΠΓΔΜ. Δεν είναι βέβαια η ανάγκη ειρηνικής συνύπαρξης, που ωθεί τους δύο λαούς στην αναζήτηση λύσης! Είναι γνωστό ότι ΗΠΑ - ΝΑΤΟ - ΕΕ επείγονται να δέσουν τα Σκόπια και την Αλβανία στο άρμα τους και όχι για το καλό των λαών.

Στόχος τους είναι Ελλάδα και ΠΓΔΜ να καταλήξουν σε συμφωνία, έτσι ώστε τον Ιούλη να προσκληθεί η γειτονική χώρα στο ΝΑΤΟ, χωρίς αντιρρήσεις, ώστε στη συνέχεια να ακολουθήσει νέα πρόσκληση για ένταξη στην ΕΕ. Όμως, θα πρέπει να λάβουμε υπόψη σχετικά ότι το πρόβλημα με την ΠΓΔΜ εμφανίστηκε όταν οι ευρωατλαντικές λυκοσυμμαχίες, διαλύοντας τη Γιουγκοσλαβία, άλλαξαν για πρώτη φορά μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο τα σύνορα στην Ευρώπη. Σήμερα, μπορεί κανείς να έχει εμπιστοσύνη σ' αυτούς; Καμιά! Από τους διοργανωτές όμως των συλλαλητηρίων αλλά και από πολιτικά κόμματα αυτή η πλευρά του ζητήματος μένει στο απυρόβλητο!

Όσοι συμμετείχαν στα συλλαλητήρια για το όνομα της Πρώην Γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας (ΠΓΔΜ), ωθούμενοι από αγνό και άδολο πατριωτισμό, ιδιαίτερα εν ενεργεία και απόστρατοι των Ενόπλων Δυνάμεων,,

- πρέπει νομίζω να προβληματιστούν πρώτον για το γεγονός ότι διαδήλωναν εκτός των άλλων κομμάτων, μαζί και με το ναζιστικό, εγκληματικό μόρφωμα της Χρυσής Αυγής και άλλους φασίστες,
- Πρέπει επίσης να προβληματιστούν, όταν από διοργανωτές ακούγονταν συνθήματα, όπως «η Μακεδονία είναι μία και ελληνική». Διότι η ελληνική Μακεδονία αναμφισβήτητα είναι ελληνική. Όμως, η γεωγραφική περιοχή της αρχαίας Μακεδονίας έπιανε έναν ευρύτερο χώρο, που σήμερα βρίσκεται και εκτός των συνόρων της Ελλάδας.

Με το σύνθημα αυτό, που πρόβαλλαν και οι ενώσεις αποστράτων του ΥΕΘΑ, έχουμε έκφραση αλυτρωτισμού από το μέρος μας εναντίον της ΠΓΔΜ και της Βουλγαρίας. Είναι αυτό που θέλουμε;

Είναι γνωστό ότι μετά τη λήξη του Β' Βαλκανικού Πολέμου, με τη Συνθήκη του Βουκουρεστίου, καθορίστηκαν τελεσίδικα τα σύνορα των βαλκανικών χωρών. Έτσι, ο ιστορικά γεωγραφικός χώρος της Μακεδονίας κατανεμήθηκε ανάμεσα σε Ελλάδα, Σερβία, Βουλγαρία. Από πλευράς Ελλάδας τη Συνθήκη υπέγραψε ο Ελ. Βενιζέλος.

Κάθε λαϊκός άνθρωπος, λοιπόν, που δηλώνει πατριώτης και δεν ανέχεται αλυτρωτικές βλέψεις σε βάρος της Ελλάδας, δεν επιτρέπεται ο ίδιος να διακατέχεται από αντίστοιχες βλέψεις σε βάρος ξένων εδαφών. Γιατί αλλιώς, σημαίνει ότι πρέπει να καταγγελθεί η Συνθήκη του Βουκουρεστίου και να εγερθεί θέμα διεκδικήσεων εκ μέρους της Ελλάδας, για τα δήθεν αλύτρωτα εδάφη της Μακεδονίας. Αφήστε που βάζοντας τέτοια θέματα τότε και άλλοι θα μπορούν να βάζουν ζητήματα σε βάρος της Ελλάδας.

Αυτού του είδους τα συλλαλητήρια, αλλά και κόμματα με τις θέσεις τους στην πραγματικότητα κρύβουν την ουσία, περιορίζοντας το ζήτημα κυρίως στο όνομα! Εμείς προτείνουμε:

- Πρώτα απ' όλα πρέπει να γίνει προσπάθεια να μπει τέλος στην αλυτρωτική προπαγάνδα, με αμοιβαία αναγνώριση του απαραβίαστου των συνόρων. Να γίνουν οι απαραίτητες τροποποιήσεις στο Σύνταγμα της γειτονικής χώρας.
- Κάθε λύση στην οποία περιλαμβάνεται το όνομα «Μακεδονία», ή παράγωγά του θα πρέπει να ορίζεται ρητά ως γεωγραφικός προσδιορισμός.
- Εμείς λέμε Όχι στην πορεία ένταξης της ΠΓΔΜ στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ, που υποστηρίζεται από τις ΗΠΑ για συμφέροντα ξένα προς το λαό. Σχετικά παίρνεται υπόψη η εμπειρία των ελληνοτουρκικών σχέσεων, που έχει αποδείξει ότι η συμμετοχή των δύο χωρών σ' αυτές τις ενώσεις ούτε την ειρήνη ούτε την εδαφική ακεραιότητα και ασφάλεια των λαών εξασφάλισε!

Οι λαοί πρέπει να αγωνιστούν ώστε να αντιμετωπιστεί η ιμπεριαλιστική πολιτική του «διαίρει και βασίλευε» στα Βαλκάνια, της χρησιμοποίησης από τους ιμπεριαλιστές υπαρκτών ή και ανύπαρκτων μειονοτικών προβλημάτων, του διαμελισμού κρατών και της δημιουργίας προτεκτοράτων. **Οι ανάγκες των λαών της περιοχής, η αμοιβαία επωφελής συνεργασία των χωρών, μπορούν να διασφαλιστούν μόνο με την αποδέσμευση από ΕΕ και ΝΑΤΟ, όπως και κάθε άλλη ιμπεριαλιστική ένωση, με τους λαούς νοικοκύρηδες στον τόπο τους.**

Οι λαοί των Βαλκανίων δεν έχουμε να χωρίσουμε τίποτε μεταξύ μας. Αντίθετα, έχουμε κοινό συμφέρον να αγωνιστούμε ενάντια στην ΕΕ, στο ΝΑΤΟ, στις ΗΠΑ και άλλους ιμπεριαλιστές. Να αγωνιστούμε ενάντια στις

κυβερνήσεις των χωρών, που χαράζουν την πολιτική τους σύμφωνα με τα συμφέροντα του κεφαλαίου, σε βάρος των λαών.

Από πολλούς γίνεται προσπάθεια με διάφορα επιχειρήματα να παρουσιάσουν το NATO και την ΕΕ ως παράγοντες ειρήνης, σταθερότητας και ευημερίας για τους λαούς της περιοχής. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ εμπλουτίζει αυτήν την προπαγάνδα με τα υποτιθέμενα οφέλη για το λαό της χώρας μας απ' την αναβάθμιση της θέσης της εγχώριας αστικής τάξης. Μόνο που αυτοί οι ισχυρισμοί δεν έχουν καμία σχέση με την αλήθεια. Κανένα απ' τα επιχειρήματά τους δεν αντέχει σε σοβαρή κριτική.

Η θέση ότι όσο αυξάνει η στρατιωτική ισχύς του NATO τόσο δρα αποτρεπτικά για το ξέσπασμα πολεμικών συγκρούσεων διαψεύδεται απ' την ίδια τη ζωή. Θυμίζουμε τις αιματοβαμμένες ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις απ' τη Γιουγκοσλαβία μέχρι το Ιράκ, τη Λιβύη, τη Συρία. Όσο αυξάνει η ισχύς του NATO, τόσο αναβαθμίζει και προωθεί τα στρατιωτικά επιθετικά του σχέδια, με κορυφαίους στόχους την περικύκλωση της Ρωσίας και την παρέμβαση στη θαλάσσια περιοχή της Κίνας.

Ο ισχυρισμός ότι η ένταξη περισσότερων χωρών στο NATO θα οδηγήσει σε υπέρβαση των μεταξύ τους αντιθέσεων, είναι μύθος. Η ένταξη κρατών σε κάθε ιμπεριαλιστική συμμαχία δεν εξαφανίζει τις μεταξύ τους ανισότητες σε οικονομική, στρατιωτική και πολιτική ισχύ, ούτε το μεταξύ τους ανταγωνισμό.

Αντίθετα, οι ηγετικές δυνάμεις κάθε ιμπεριαλιστικής συμμαχίας αξιοποιούν αυτές τις ενδοαστικές αντιθέσεις για να αυξήσουν την επιρροή τους και αξιοποιούν και την πολιτική του «διαίρει και βασίλευε» σε πολλές περιπτώσεις. (Κύπρος, Αιγαίο, στήριξη «μεγάλης Αλβανίας», υποδαύλιση εθνικιστικών και αλυτρωτικών πολιτικών ρευμάτων στα Βαλκάνια).

Η θέση ότι η ανάληψη πιο ενεργού ρόλου στα ευρωατλαντικά σχέδια και η αναβάθμιση της θέσης της χώρας στην περιοχή ωφελεί παράλληλα και το λαό, δεν ισχύει. Αποβλέπει στα κέρδη των λίγων ενώ ο λαός θα συνεχίζει να ζει με μισθούς πείνας χωρίς δικαιώματα. Τα τελευταία χρόνια με την στήριξη της ΕΕ και του NATO ήδη υφιστάμεθα μια αντιλαϊκή επίθεση. Γνωρίζουμε επίσης τα βάρη που σηκώνει ο λαός για νέες εξοπλιστικές δαπάνες που αφορούν τα σχέδια του NATO.

Επομένως το NATO και η ΕΕ είναι εχθροί των λαών εκτός της περιόδου του πολέμου και στην περίοδο της ιμπεριαλιστικής ειρήνης, όπως αυτή που ζούμε.

Για όλα αυτά, για τους λαούς των Βαλκανίων είναι μονόδρομος η κοινή αγωνιστική δράση ενάντια σ' αυτές τις λυκοσυμμαχίες και ενάντια γενικότερα στις αντιλαϊκές πολιτικές που εφαρμόζονται σε βάρος τους και πάνε μαζί.